

Arrest

nr. 53 310 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat D. VAN PARYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 21 januari 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 19 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster wordt hiervan per aangetekend schrijven d.d. 20 augustus 2010 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een katholieke Bosniër uit Brcko, Bosnië-Herzegovina en bent u in het bezit van de Bosnische nationaliteit. In de winter van 1990 leerde u in Kroatië uw huidige partner, E.O. (O.V. ...), kennen. Zij is van Roma-origine en is in het bezit van de Kroatische nationaliteit. U

verbleef in die periode regelmatig in Kroatië om er te werken. Zij is (nog steeds) gehuwd met een andere man, E.O., en kreeg drie kinderen van hem. Tijdens de oorlog in Bosnië vocht u zes maanden mee in het gezamenlijke leger van moslims (ARBiH) en Kroaten (HVO) in de omgeving van Brcko. Uw woning werd vernield tijdens de oorlog. Al uw identiteitsdocumenten gingen toen verloren. U woonde afwisselend in bij familieleden. Vanaf eind 2000 woonden uw partner en u meestal samen. Jullie hebben samen één dochter. U verbleef in periodes van drie, vier maanden bij uw partner in Pula, Kroatië, en keerde dan telkens terug naar Bosnië. In Bosnië werd u uitgemaakt en lastig gevallen omwille van uw geloof en omwille van uw relatie met een Roma. Ook uw familiekring stond negatief ten aanzien van uw relatie. U ging nooit naar de politie. U vreesde dat dat het alleen maar erger zou maken. In Kroatië werd vooral uw partner lastig gevallen. Andere Roma riepen haar na omwille van haar relatie met u. 's Nachts werd er op de deur geschopt en werden vensters stuk gegooid. Één keer werden er daarbij doodsb bedreigingen geuit. Uw partner ging éénmaal naar de politie. Zij kwam ter plaatse, stelde een proces-verbaal op en zei dat ze de daders zou beboeten. Op school werden de kinderen continu geslagen. Omwille van de aanhoudende mishandelingen vluchtte uw partner eind november 2009. Zij kwam op 23 november 2009 in België aan en vroeg hier dezelfde dag asiel aan. U arriveerde op 11 januari 2010 in België. Op 21 januari 2010 diende u hier een asielaanvraag in. U bent in het bezit van een kopie van uw Kroatische sociale zekerheidskaart.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerd verblijf in Bosnië tot begin 2010. Zo legde u vooreerst geen enkel identiteitsdocument en/of ander document neer dat uw recent verblijf in Bosnië-Herzegovina kan aantonen. U bent niet in het bezit van een identiteitskaart of enig ander identiteitsdocument van Bosnië-Herzegovina. U stelde voor de oorlog alle identiteitsdocumenten gehad te hebben maar dat deze verloren zijn gegaan toen uw huis afbrandde tijdens de oorlog (CGVS I, blz. 8, 9). U verklaarde na de oorlog geen Bosnische identiteitsdocumenten meer gehad hebben en gaf hiervoor de weinig geloofwaardige uitleg dat u geen tijd hebt gehad om deze te gaan halen (CGVS I, blz. 9). U zou na de oorlog wel nog een 'kartonnen gezondheidsboekje' gehad hebben, een document voor ontheemden dat u toegang verschafte tot voedselhulp. U zou dit document gehad hebben tot 1997, 1998 of 2000 en zou hiermee ook de grens tussen Bosnië en Kroatië hebben overgestoken (CGVS I, blz. 9, 10). Wanneer in de jaren daarna op en afreisde tussen Bosnië en Kroatië zou u niets bij zich gehad hebben en aan de grens een papier hebben gekregen dat dan afgestempeld werd en waarmee u de grens mocht oversteken (CGVS I, blz. 10,11). Deze verklaringen zijn echter allesbehalve geloofwaardig. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal, blijkt dat onderdanen van Bosnië-Herzegovina in het bezit dienen te zijn van een geldige identiteitskaart om Kroatië binnen te reizen. Alle Bosnische burgers vanaf de leeftijd van 18 jaar worden overigens verondersteld in het bezit te zijn van een identiteitskaart. Verder bleek ook uw kennis van het naoorlogse Bosnië en Brcko in het bijzonder nagenoeg nihil te zijn. Verder kende u de postcode van Brcko niet (CGVS II, blz. 2). Ook de naam van de burgemeester diende u schuldig te blijven (CGVS I, blz. 15). U beweerde dat Brcko in de Federatie van Moslims en Kroaten ligt (CGVS II, blz. 2), terwijl het in werkelijkheid een speciaal statuut heeft, een apart district onder soevereiniteit van de staat Bosnië-Herzegovina en onder auspiciën van een internationale supervisor. Ook van dit laatste aspect bleek u nog nooit gehoord te hebben (CGVS II, blz. 4). De veelbesproken 'corridor' die de inzet vormde van de onderhandelingen over het statuut van Brcko, zei u niets (CGVS II, blz. 2, 3). U herkende de naam van de burgemeester van Brcko einde jaren 1990 niet wanneer deze u werd genoemd. Net zo min herkende u de naam van één van de belangrijkste straten van de stad, de naam van de lokale krant, of internationale organisaties actief in het naoorlogse Brcko (CGVS I, blz. 15, 16; II, blz. 3). U tastte tevens in het duister omtrent het bestaan van lokale radio's na de oorlog (CGVS II, blz. 3). Hotels opgericht in Brcko na de oorlog kon u niet noemen. U beweerde praktiserend katholiek te zijn. U stelde in Bosnië naar verschillende kerken te gaan, doch vooral naar "onze kerk". U was echter niet zeker van de naam en slaagde er niet in de straat te benoemen waarin deze kerk gelegen is. U verklaarde dat het na de oorlog allemaal veranderd is (CGVS I, blz. 1), een opmerkelijk antwoord voor iemand die beweert tot begin 2010, i.e. meer dan 14 jaar na het einde van de oorlog in Bosnië gewoond te hebben.

Daarnaast moet nog worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die afgelegd door uw partner. Toen u gevraagd werd naar de reden waarom uw partner concreet uit Kroatië was gevlucht, had u het enkel over mishandelingen in algemene termen, zijnde intimidaties en scheldpartijen, doch maakte u geen melding van nachtelijke invallen met geweld van gemaskerde personen (CGVS I, blz. 14, 15). Dit gegeven werd wel aangehaald door uw partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Volgens haar vielen gemaskerde personen twee of drie

keer binnen in haar woning, waarbij zij toen ondermeer geslagen en met een mes werd gekerfd. Zij verloor toen ook het bewustzijn. Ofschoon u hierbij niet altijd aanwezig was, zou dit ook voorgevallen zijn toen u wel aanwezig was (CGVS E.O. II, blz. 5). Dat u een dergelijk zwaarwichtig incident niet vermeldt, zet de geloofwaardigheid ervan volledig op de helling. Verder verklaarde u dat uw partner slechts één keer de politie contacteerde (CGVS I, blz. 14), terwijl uit de verklaringen van uw partner duidelijk naar voren komt dat zij zich herhaaldelijk tot de politie heeft gewend (CGVS E.O. II, blz. 5, 6). Voorts beweerde u dat uw partner vier of vijf jaar terug één of tweemaal op bezoek was gekomen in Bosnië (CGVS I, blz. 12). Uw partner daarentegen verklaarde tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal op 9 juni 2010 tot tweemaal toe nooit in Bosnië geweest te zijn (CGVS E.O. I, blz. 4). Tijdens haar volgende interview op 7 juli 2010 beweerde zij er, voor zover zij het zich herinnerde, één keer, heel lang geleden geweest te zijn (CGVS E.O. II, blz. 3). Daar waar uw partner stelde dat haar wettelijke echtgenoot, E. O., een Roma is, geboren en nog steeds woonachtig in Pula, en in het bezit is van de Kroatische nationaliteit (CGVS E.O. II, blz. 2, 3), beweerde u eerst dat hij een Slavische moslim is en daarna dat hij een Roma is met de Bosnische nationaliteit en ergens in de buurt van Gradacac, Bosnië-Herzegovina, woont (CGVS I, blz. 4). Erop gewezen dat uw partner verklaard had dat E.O. in Pula woonde, stelde u dat hij daar ook wel kwam omdat hij daar familie had (CGVS II, blz. 1). Deze uitleg vermag niet deze manifeste tegenstrijdigheid te verhullen. Dit alles ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven en kan uw werkelijke verblijfssituatie vóór uw komst naar België niet worden vastgesteld. U hebt derhalve ook niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde Kroatische sociale zekerheidskaart, uitgereikt op 24 september 2009 en geldig tot 23 september 2010, doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Deze doet zelfs vermoeden dat u een verblijfsstatuut in Kroatië achterhoudt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat hij weldegelijk beantwoordt aan de criteria van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en voert tevens de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, aldus ook aan het artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij vreest voor vervolging door zijn landgenoten en familieleden. Hij vreest voor zijn leven in Bosnië omdat hij een Bosniër is die een relatie heeft met een Roma. Bovendien is hij katholiek. Hij stelt onmogelijk beroep te kunnen doen op de autoriteiten omdat zij hem dit ook verwijten.

2.2 De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing niet is genomen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet waardoor de aangevoerde schending van voormeld artikel juridische grondslag mist.

Vervolgens merkt de Raad op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des*

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

In casu werd vastgesteld door de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Bosnië tot begin 2010. Daarnaast wordt gewezen op tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en die afgelegd door zijn partner E.O. De commissaris-generaal kan geen geloof hechten aan de vluchtmotieven. De werkelijke verblijfssituatie vóór verzoekers komst naar België kan niet worden vastgesteld.

- A. Verzoeker betwist dat zijn Bosnische nationaliteit ongeloofwaardig is en stelt dat ten onrechte geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Brcko, Bosnië.

Verzoeker betoogt dat hij gedurende 14 jaar in Brcko heeft geleefd. Hij kan geen identiteitsdocumenten voorleggen omdat hij deze verloren heeft tijdens een brand van zijn huis tengevolge van de oorlog. Hij vond het niet noodzakelijk officiële identiteitsdocumenten aan te vragen omdat hij over een afgestempeld attest van de commune Brcko beschikte. Er is weinig controle bij de grenspassage. Bovendien is dit attest voldoende om de grens met Kroatië over te steken. Terwijl de Kroatische sociale zekerheidskaart een kaart is voor een privé-verzekering.

Waar verzoeker stelt dat hij het niet noodzakelijk vond zijn identiteitsdocumenten aan te vragen omdat hij over een afgestempeld attest van de commune Brcko beschikte, dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenmin documenten aanbrengt die de twijfel omtrent zijn beweerde verblijf in Brcko kunnen wegnemen. Hij bevestigt zelfs dat hij geen identiteitsdocumenten heeft aangevraagd tijdens zijn langdurige verblijf aldaar. De Raad ziet niet in hoe deze verklaring de ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Brcko gedurende de door verzoeker aangegeven periode vermag op te heffen.

- B. Verzoeker betwist dat het verdacht is dat hij niet meer details kon verstrekken omtrent de stad Brcko waar hij 14 jaar verbleef.

Verzoeker kent weldegelijk hotels in de stad, alsook de lokale radio en kranten. Echter tijdens het interview was hij zodanig gespannen dat hij misschien niet alles meer goed kon duiden. De opmerking dat er veel is veranderd sinds de oorlog slaat op de 14 jaar dat diverse politieke fracties aan de macht waren in Brcko en de stad heeft veranderd. Verzoeker interesseerde zich weinig in al deze ontwikkelingen.

De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers kennis omtrent tal van elementen uit de naoorlogse periode in Bosnië en Brcko nagenoeg *nihil* is. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker beweert in Brcko te hebben verbleven tot begin 2010. Het is dan ook niet onredelijk van verzoeker te verwachten dat hij recente informatie kan geven, ondanks de vele veranderingen die zich voordeden en de desinteresse van verzoeker in de ontwikkelingen. Waar verzoeker nog stelt dat hij tijdens het interview 'gespannen' was, merkt de Raad op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Van verzoeker mag echter verwacht worden dat hij op een overtuigende en gedetailleerde manier zijn beweerde verblijf gedurende 14 jaar in Brcko tot aan zijn vertrek, aannemelijk kan maken. Uit de motieven in de beslissing die hun grondslag vinden in de verklaringen van verzoeker blijkt dit *in casu* niet het geval te zijn.

- C. Verzoeker betwist dat het verdacht is dat hij geen melding heeft gemaakt van de nachtelijke invallen met geweld door gemaskerde personen terwijl zijn partner E.O. dit wel heeft meegedeeld.

Verzoeker verwijst naar zijn aankomst in België en zijn melding als asielzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op dat ogenblik wordt er een beperkt aantal vragen gesteld. Het doel van de vragenlijst is te achterhalen wie hij is, vanwaar hij afkomstig is en (zeer kort) waarom hij gevlucht is. Voorafgaand werd hem uitdrukkelijk medegedeeld slechts de grote lijnen van zijn verhaal te geven. Verzoeker heeft dit gedaan en dit wordt hem nu verweten. Verzoeker betoogt dat hij weinig of geen kennis heeft over de echtgenoot van zijn partner E.O.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vaststelt tussen verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal en die afgelegd door zijn partner op het Commissariaat-generaal. De Raad kan bijgevolg niet inzien hoe de verwijzing naar het 'korte' interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, de tegenstrijdigheden afgelegd op het Commissariaat-generaal kan verklaren of weerleggen. Waar verzoeker betoogt dat hij weinig of geen kennis heeft over de echtgenoot van zijn partner, weerlegt verzoeker evenmin zijn uitdrukkelijke verklaring dat de echtgenoot van E.O. niet in Pula woont maar in Gradacac en de Bosnische nationaliteit heeft (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, p. 4).

Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier en niet op aanvaardbare wijze weerlegt door verzoeker, kon de commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de afwezigheid van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan *“van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming”*.

Verzoeker stelt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer hij naar Bosnië terugkeert hij een reëel risico loopt op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen.

2.4 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker wellicht de schending bedoelt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien hij uitdrukkelijk de toepassing vraagt van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook voor de subsidiaire bescherming wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker laat bovendien na in zijn verzoekschrift ook maar enig element aan te brengen waarom hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande. Er werd geen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt ook op dit punt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN